

νὸν μήτε θυμαστὸν μήτε παράξενον φαίνεται. Δὲν φαίνεται θυμαστὸν οὐδὲ παράξενον εἰς τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, διότι πιστεύει ὅτι ὁ σταυρὸς ἦτον ἡ ἀνύψωσις εἰς ἐκεῖνον τὸν θρόνον, — δὲν εἶναι παράξενον, δὲν εἶναι θυμαστὸν, — διότι ἦτον ἡ πρᾶξις ἐνός βασιλέως λαμβάνοντος τὴν βασιλείαν του, — ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων, ὅτε αὐτὸς εἶπεν «ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν». — **Μία νέα ἐντολήν.** Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ παλαιά; Ποῦ εἶναι ὅλον ἐκεῖνο τὸ προσηκτικῶς δισκευασμένον σύστημα τῶν τυπικῶν διαταγῶν, ὅλα ἐκεῖνα τὰ τυπικὰ τῶν οὐρανίων πραγματίων, — ὅλον ἐκεῖνο ὅπερ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπῆρξεν ὁ κανὼν καὶ τὸ στήριγμα καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἰσραὴλ; Πάντα ἡρανίσθησαν; Πάντα ταῦτα ἡκουρώθησαν διὰ τοῦ νέου Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, καθὼς τὰ διατάγματα μιᾶς πεποιθῆς καὶ καταβληθείσης δυναστείας; **Α:** ἀκρασθῶμεν τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων. «Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰὼτα ἢ ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται». (Ματθ. ε'. 18). «Ὁ παλαιὸς νόμος δὲν ἀπερρίφθη, δὲν ἐξωβελίσθη, ἀλλὰ «δὲν ἐδοξάσθη ἐν τούτῳ τῷ μέρει, τὸ δεδοσμένον ἔνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης;» (Β'. Κορινθ. γ'. 10). «Ἡ νέα ἐντολὴ περιέλαβεν, ἀπερρόφησε, ὑπερέβη λίαν, καὶ οὕτω ἐμυθένισε τὸν παλαιόν. Ὅστις ὑπακούει εἰς τὸν νέον νόμον, ὑπακούει εἰς τὸν παλαιόν, καὶ μάλιστα κάμνει, πλέον τοῦ ὑπακούειν ὅστις ζῇ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ νέου εἶναι, πρὸς τὸν περιπατοῦντα ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ παλαιοῦ συγκρινόμενος, ὡς ἀνὴρ πρὸς παιδίον· πνευματικὸς συγκρινόμενος πρὸς τὸν μὴ πνευματικόν· οὐράνιος συγκρινόμενος πρὸς τὸν γῆινον, θεῖος συγκρινόμενος πρὸς τὸν ἀπλῶς ἀνθρώπινον.

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν». Καὶ τί εἶναι τοῦτο ὅπερ πρέπει ν' ἀκούσωμεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς θείας σοφίας μετὰ τοιαύτην ἀγγελίαν; «Ἀκούε οὐρανὸς καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ — διότι μία νέα ἀποκάλυψις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ γείνη εἰς τὸν ἄνθρωπον! Πρὸ πολλοῦ ὁ κόσμος παρήκουσε τὸν νόμον του τὸν ἐν τῇ συνειδήσει ἐγκεχαραγμένον τὸν ἐπιτάττοντα τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Καὶ τοῦτο εἶναι ὅλον; Τοῦτο τὸ ἀπλοῦν, εὐχολον καὶ καθαρὸν καθῆκον; Τοῦτο τὸ ὁποῖον εἶναι ἔργον μᾶλλον τῶν παιδίων ἢ τῶν ἀνδρῶν τῶν ὠριμασθέντων ἐν ταῖς ἐξέσει τοῦ κόσμου; Τοῦτο τὸ, «ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους;» Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶναι κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν δύναμεθα ν' ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, — ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ πρόοδοι τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον πάντοτε συναπαντῶνται μετ' ἀγνωμοσύνης; Ἐγνώριζε καλῶς τὸν κόσμον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν θλίψιν, καὶ παραδεδωμένον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μεγάλου ἐχθροῦ τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ἔδωκε τὴν νέαν του ἐντολὴν πρὸς ἐκεῖνους οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ νικήσωσι τὸν κόσμον τοῦ ἐγωῦσμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐνισχυόμενοι ὅπως αὐτὸς ἐνίκησε τὸν κόσμον. Καὶ οἱ ἀληθινοὶ αὐτοῦ ὁ-

παδοὶ μιμηθέντες τὸν θεῖον αὐτῶν Σωτῆρα, ὅστις ἡγάπησεν αὐτοὺς καὶ ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτῶν, ἡγάπησαν ἀλλήλους μετὰ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ἀγάπης μεθ' οὗ ὁ Σωτὴρ ἡγάπησεν αὐτούς. Ἠγάπησαν ἀλλήλους μετὰ τὴν αὐτὴν αὐταπαρνήσιν μεθ' ἧς ὁ Σωτὴρ ἡγάπησεν αὐτούς, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην μεθ' ἧς αὐτὸς ἡγάπησεν αὐτούς, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀγαθότητα καὶ φιλοφροσύνην μεθ' ἧς αὐτὸς ἡγάπησεν αὐτούς. Ἠγάπησαν οὐ μόνον τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἔχοντάς τὸ αὐτὸ φρόνημα τῆς πίστεως, ἀλλ' ἡγάπησαν καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῶν μιμούμενοι τὸ ἅγιον καὶ ὅσιον παράδειγμα τοῦ θεῖου αὐτῶν διδασκάλου, ὅστις ἡγάπησεν αὐτούς ἐν ᾧ ἦσαν ἐπὶ ἐχθροὶ του, καὶ ὅστις ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν του. Τοιαύτην ἀγάπην ἔδειξαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, τοιαύτην ἀγάπην δεικνύουσι νῦν οἱ ἀληθινοὶ αὐτοῦ ὁπαδοί, ὅπουδῆποτε ὑπάρχουσι, καὶ τοιαύτην ἀγάπην πρέπει νὰ ἔχῃ πᾶς ὅστις κυριεύεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ὁ Πλάτων λέγεται ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης ἢ Ποτένης· ἐγεννήθη δὲ τῷ 429, κατ' ἄλλους δὲ τῷ 430 π. Χ. ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Αἰγίνῃ (Διογ. Λαερτ. Γ'. 1. 3). Διὸ περὶ ῥίζαν Πλάτωνος δύο πολεῖς ποτὲ ἤριζον Αἰγινὰ τε καὶ Ἀθῆναι. Τὸ πρὸς πατρός γένος αὐτοῦ κατήγετο ἐκ τοῦ Κόδρου, οἱ δὲ πρὸς μητρός αὐτοῦ οἰκεῖοι ἀνέφερον τὸ ἑαυτῶν εἰς τὸν Σόλωνα. Τὸ πρῶτον ἔφερε τὸ ὄνομα Ἀριστοκλῆς, μετωνομάσθη ὁμοῦς ἔπειτα Πλάτων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του διὰ τὸ ἔχειν τοὺς ὅμους πλατεῖς ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὴν πλατύτητα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐρμηνείας. Διαθρυλεῖται δ' ὅτι νέος ἔτι ἡγωνίσθη ἐν τοῖς Ἰσθμίοις καὶ ἄλλοις ἀγῶσι, καὶ ὅτι ἐπεμελήθη καὶ τῆς γραφικῆς, ὅπερ μέμνηται ἐν Τιμαίῳ· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν ποίησιν, καθότι ἰσχυρὰ καὶ λαμπρὰ ἐγεννήθη φαντασία γράφας πρῶτον μὲν διθυράμβους, ἔπειτα καὶ μέλη καὶ τραγῳδίας, οὐχ ἥττον ἐξησχίθη καὶ τὴν ἐποποιίαν. Ὑστερον ὁμοῦς, καθὼς ὁ περικλεῆς Φειδίας, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν στίχων·

«Ἡ καὶ κοινέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσια δ' ἄρα χαίται ἐπερώσαντο ἀνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλομπον».
(Πλ. Α'. 528).

ἐπέδειξε τὸ ἐν Δελφοῖς πολυθρύλητον ἄγαλμα, οὕτω καὶ ὁ Πλάτων παραβελών τὰ ἔπη του πρὸς τὰ τοῦ κλεινοῦ Ὀμήρου πτερόεντα, κατέστησε ταῦτα παρανάλωμα τοῦ πυρός, κινήθεις ἰδίως ἐκ τοῦ στίχου·

«Ἵφαιστε πρόμολ' ὦδε, θέτις νύ τι σείο χατίζει».
(Πλ. Σ. 392).

Ἐκτοτε ἀριερώσεν ἑαυτὸν ὅλως εἰς τὴν φιλοσοφίαν διὸ συνεδέθη μετὰ τοῦ Σωκράτους διὰ στενῆς φιλίας,

ούτινος καὶ λιπαρὴς ἐγένετο μαθητὴς περὶ τὰ δέκα ἔτη. Ἡ δὲ ἀρσένιος τοῦ Πλάτωνος πρὸς τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ τοῦτον φαίνεται διαπρέπουσα μετὰ πολλῆς ζωηρότητος πανταχοῦ τῶν διαλόγων αὐτοῦ, ἐν οἷς εἰσάγεται οὗτος ὡς πρῶτον καὶ κύριον καὶ ἀγλαόν καὶ ὑπερέχον πρόσωπον. Εὐθύς δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, ἀπεσεύθη ὁ Πλάτων εἰς Μέγαρα μετὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ ἐνασχολησάμενος εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Ὑπὸ φιλομαθίας δὲ κολακευόμενος μετέβη ἐντεῦθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς πυθαγορικούς Φιλόλον καὶ Εὐρύκτον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος παραλύσας τὰς καλὰς ἀρχὰς τῶν Ἑλλήνων διέφθειρε τὰ ἥθη, ἡσθετο ὁ Πλάτων ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ γείνη ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις. Ὅθεν ἡ δόξα αὕτη τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὰ πεπτωκότα καὶ διεσθαρμένα ἥθη αὐτῶν διήγειρον τὴν φιλοδοξίαν του. Βασανιζόμενος νυχθημερόν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἰδέαν, ἀνυπομῶν τὴν στιγμὴν περιέμενε καθ' ἣν, περιβαλλόμενος τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, νὰ ἀναδείξῃ τὸν ζῆλον καὶ τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ.

Ἄλλ' αἱ δονήσεις, αἱ ἡ δημοκρατία ἐδοκίμασε περὶ τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ πολέμου, αἱ συχναὶ ἐκείναι στάσεις, αἵτινες ἐντὸς οὐ πολλοῦ τὴν τυραννίαν ὑπὸ μορφὴν τὴν μᾶλλον φοβερὰν καὶ φρικαλέαν παρέστησαν, αἱ σκέψεις αὗται, λέγω, αἱ μυρία συμβάντα γεννῶσαι τὴ μνήμην αὐτοῦ, κατέπεισαν αὐτὸν ὅτι αἱ κυβερνήσεις ἀνεπανορθωτὶ εἶχον προσβληθῆ εἰς ἀνικμάτων ἀσθενειῶν. Τὰ δὲ πράγματα τῶν θνητῶν ἐν τοιαύτῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἀπέλπιδι καταστάσει εὐρίσκοντο, ὥστε δὲν ἤθελον εἶναι εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι, εἰ μὴ ἡ φιλοσοφία ἐπελαμβάνετο τῆς διοικήσεως αὐτῶν. Ὅθεν παραιτηθεὶς τοῦ πρώτου σκοποῦ θωπεύσας τὴν Μοῦσαν αὐτοῦ διὰ νὰ καθυπαχάσῃ, ἐδράξατο τῇ τοῦ παντὸς δεσποζούσης δεσποίνης Φιλοσοφίας ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῶν θνητῶν, ἐπὶ δὲ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπεσκέφθη τὴν Ἰταλίαν, ἐνθα ἠκροάσατο καὶ τῶν μαθημάτων Ἀρχύτου καὶ Τιμαίου, φιλοσόφων Πυθαγορικῶν. Ἐντεῦθεν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κυρίνην πρὸς Θεόδωρον τὸν μαθηματικόν· ἐντεῦθεν πάλιν μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐμύθη τὰ μυστήρια τῆς ἐρμηνευτικῆς διδασκαλίας. Ἐντεῦθεν ἀπέπλευσεν εἰς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα (τὰς μεσημβρινὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας). Πρὸς δὲ διήλθε τὴν Σικελίαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἴδῃ τὰ ἄξια λόγου τῆς νήσου ταύτης.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΛΜΥΡΑ

Ἡ γνωστὸν, ἡ Παλμύρα (ἡ Ταδμόρ τῶν σημερινῶν Ἀράβων), ὑπῆρξε πόλις περιφανὴς τῆς ἀρχαίας Συρίας, σῶζονται δὲ ταύτης λαμπρὰ εἰρηπία. Ἐκεῖτο ἐν ὁστέι μετὰ τῆς Δαμασκού καὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀνεπτύχθη δὲ μεγάλως ἕνεκα τοῦ ἐν αὐτῇ ἐπιστρωθέντος πλούτου διὰ τοῦ ἐμπορίου τῆς διαμετακομί-

σεως. Ἡ Παλμύρα μετὰ τῆς περιχώρου ἀπετέλει μικρὰν ἡγεμονίαν, ἥτις προσηρτήθη τῇ ῥωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς γ' μετὰ Χριστὸν ἐκατονταετηρίδος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παλμύρας ἦσαν φυλὴς Σιμιτικῆς, ἥτοι συγγενοὺς τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Ἑβραίων, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἐπομένως μεγάλην ἔχει ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀραβικὴν καὶ τὴν ἑβραϊκὴν. Ἡ παλμυραϊκὴ γλῶσσα εἶναι ἐν μέρει γνωστὴ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθεισῶν ἐπιγραφῶν. Ἡ παρὰ τῶν ῥώσων περιγραφὴ τῶν ἀνακαλυφθεῖσα ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ φέρει τὴν χρονολογίαν τοῦ 137 ἔτους μετὰ Χριστόν. Εἶναι δὲ αὕτη τελωνιακὴ διατίμησις ἀφορῶσα εἰς τὰ τελωνιακά τέλη τὰ εἰσπρακτέα ἐπὶ τῶν ἐν Παλμύρᾳ εἰσερχομένων καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξερχομένων ἐμπορευμάτων. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφή μεγάλην φαίνεται ἔχουσα ἀξίαν διὰ τε τὴν σπουδὴν τῶν ἀρχαίων Σιμιτικῶν γλωσσῶν, καθοσον εἶναι ἡ μεγαλητέρα εἰς παλμυραϊκὴν ἢ ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν γνωστὴ ἐπιγραφή, καὶ διὰ τὰς λίαν ἐνδιαφερούσας πληροφορίας, αἱ παρέχει περὶ τῆς τότε, κατὰ τὰς χώρας ἐκεῖνας, ἐμπορικῆς κινήσεως. Ἄλλ' ἄξιον σημειώσεως εἶναι καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς καταφανὴς γίνεται ἡ διάδοσις τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσης μετὰ τὸ καὶ αὐτῶν τῶν Σιμιτικῶν φυλῶν τῆς ἐρήμου, αἵτινες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οὐ μόνον ἠνθούουν καὶ ἐλάλουν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐχρῶντο αὐτῇ πολλὰκις ὡς γλῶσση ἐπισήμῳ.

Ταῦτα ἐν τῇ Ὁρᾷ συνεπλήρωσεν ὁ κ. Δ. Πανταζῆς δὲ τῶν ἐξῆς:

«Ἡ Παλμύρα εἶναι βεβαιωμένον ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σολομώντος ὡς ἐμπορικὸς σταθμὸς μετὰ τὸ Βαβυλῶνος, Εὐφράτου, Περσικοῦ κόλπου καὶ τῶν δυτικῶν χωρῶν (Παλαιστίνης) καὶ ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων ὠνομάζετο τῷ ὄντι Παλμύρα, ὑπὸ δὲ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἄλλων Ταδμόρ, ὑπὸ τῶν Ὁ. Θεοδμόρ· ὁ ἔστι μεθερμηνεύμενον Φοινικόπολις. Οἱ νῦν Ἀραβες λέγουσιν αὐτὴν Ταθμούρ. Τὸν Β'. μ. Χ. αἰῶνα καθωρμήθησα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ (κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον) μετωνομάσθη Ἀδριανούπολις. Ἀρχομένου τοῦ Γ'. αἰῶνος κατέστη, ἐπὶ Καρακάλλᾳ ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Μετὰ ταῦτα, βασιλευσέντος τοῦ Γαλιανοῦ, ἡ ῥωμαϊκὴ Σύγκλητος παρεχώρησε τὴν Παλμύραν εἰς τὸν γερούσιαστὴν Ὀδενάδον περιβαλοῦσα αὐτὸν τῷ βασιλικῷ ἀξίωματι, διότι κατετρόπωσε τὸν τῆς Ῥώμης ἐχθρὸν βασιλέα τῆς Περσίας Σαπώρην. Δολοφονηέντος τοῦ Ὀδενάδου, διεδέξατο αὐτὸν ἡ γυνὴ του περίφημος Ζηνοβία. ἥτις ἐπιζητήσασα νὰ καταστήσῃ τὸ κράτος τῆς ανεξάρτητον ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικυριαρχίας ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ μετηνέχθη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην. Τὰ περὶ ταύτης τῆς Ζηνοβίας εὐρίσκονται κατ' ἑκτασιν ἐν τῇ ἀναγνωσθείσῃ ἐν τῷ Συλλόγῳ Παρασσωπρὸν τεσσάρων ἐτῶν περὶ Ζηνοβίας διατριβῇ μου.»